

mijmering / a.l. snijders i.m.

Hij stond te boek als een beetje vreemde vogel, niet helemaal van deze tijd, afgelegen wonend in een Twents woud waar hij dagelijks de paden op en de lanen in wandelde en waar hij grotendeels de inspiratie voor zijn schrijfsels vandaan haalde. A.L. Snijders scharrelt sinds kort rond op de eeuwige jachtvelden, waar hij ongetwijfeld het een en ander over te melden zal hebben, maar waarvandaan zijn literaire kunststukjes ons maar moeilijk kunnen bereiken.

Ik mocht hem. Twee jaar geleden leerde ik hem persoonlijk kennen. Een gesprek van twee uur achter in zijn tuin leverde wederzijds respect op. 'Leuk als je nog eens terugkomt', zei hij, toen ik weer in mijn auto stapte, en ik verdacht hem ervan dat hij het meende. Van de wereldvreemde man trof ik niet veel aan. Wel van een beschouwende, door het leven gevormde man met een wijze geest, een humoristische blik, een toegankelijk gemoed en een vriendelijke oogopslag achter ruim overhangende wenkbrauwen. Kort na onze ontmoeting, die bij mij nog lang is blijven hangen, zag ik hem op een podium naast een pianotrio. Hij las voor uit eigen werk, het trio speelde Ravel. Houten tafeltje met dito stoel, schriftje, kroontjespen, daarachter A.L., als een idioterige sufbol op leeftijd, die het ogenschijnlijk allemaal niet meer zo kon volgen. Fout, heel fout. Een klein beetje droeg hij zelf bij aan zijn imago van onsnapse suffigheid - hij was niet meer de vlotste, zo hij dat ooit al was geweest - maar de wijze waarop hij daar werd neergezet, klaar om op zijn oude dag de kleinerende meewarigheid van het publiek op te wekken, stond me tegen.

Schrijf lekker door A.L. en blijf jezelf. Ik zal je missen. En als je eens een gaatje vindt in een wolk, schiet nog eens een zkv'tje op ons af. Ik blijf graag kijken met jouw blik.